

Úvodníček

Tak a je tu jaro a blíží se první výlet ven. Ti otrlejší a starší se již chystají na velikonoce do Slavkovského lesa. Mladší přeci jen čekají na drobné oteplení – v květnu na Noční pochod. Takže si nezapomeňte

oprášit
pařeniště a
další vybavení
na výlety ven.

Možná se vám to zdá brzy, ale tento měsíc se objeví na klubovně přihlášky a složenky na letní tábor. Pokud nevíte, kam se letos jede, tak vězte, že opět pod Šibeniční vrch k Lesné.

Příprava celotáborové hry je v plném proudu, ale její námět vám opět zůstane do poslední chvíle utajen. Myslím, že se máte na co těšit.

Kosa

Jarní vzpomínka na zimu

Přišel jeden: „Jak bylo?“ Druhý: „Jen sněžilo.“

Napsáno životem:

Tak se sešli. Nabýskaný autobus se objevil v ulici Nad Panenskou. Po

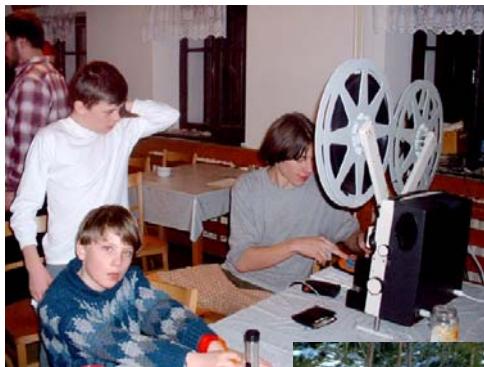
schůdkách rozvážně sestoupila legenda dálnic. Spal plivl na rukáv a očistil šedou šmouhu hyzdící jinak tak zářivou duhu na boční stěně vozu. Kromě autobusu a řidiče se tu pohybovalo (autobus se zatím, moc nepohyboval) nebývale mnoho lidí; velkých, malých, ale asi nejvíce těch středně velkých....mladých, starých, ale asi nejvíce



těch středně mladých. Jako mravenečci si začali nosit svůj náklad do mraveniště (pardon, autobusu). Nakonec se i oni, rádně očistěni, uvelebili v sedačkách zánovního autobusu a coby volantem otočil už uháněli do Krakonošova náruče. Asi po třech hodinách jízdy, zpestřené nesmrtelnými hláškami, dojeli ke Kolínu. A teď otázka pro naše věrné večerníčkové diváky: Patří Kolín do Krakonošova? Správně. Nepatří. A kdo ví, jak to má být správně, ten nejspíš byl na jarním táboře.

A protože stany se nechali v Praze, dojeli ke Kolínské chatě do Pasek nad Jizerou. Uvnitř si rozdělili komůrky. Na řadě je vybalování, zakládání squatů a skládek, zkrátka zabydlování.

Už při výlezu z autobusu si mohl leckterý účastník zájezdu povšimnout, že všude kolem je bílo, ale to je v pořádku, s tím se počítalo. Sněhu bylo kolem, že spočítat by se nedal. Ale máme lyže, a tak si každý vydal ta svá dvě prkynka, aby trochu naklepal ty své podkožní rízky. Podle stylu a kvality byl zařazen do jednoho ze tří družstev. Nebyl to ale zájezd řezníků, nýbrž sportovců. První sjezdy



probíhaly hladce. Ale co je hnalo kupředu? Adrenalin v krvi, když se řítili střemhlav dolů z kopce? Zas tak dobrodružné to nebylo, doba je lenošná a v každý jezdí pohodlně, jako by jel v autě. Ať to bylo, jak chtělo, názvy skupin byly určeny podle tzv. lenošných pohonů. K „Naftákům“ patřili Pečeně, Cilbín a Ikarus, starý dobrý škodovkový „Special“

reprezentovali: Jana, Eidam, Damian a „Super“ jezdci byli: Helmut, Cvalda, Jake a Tom. Po prvním seznámení s místní zimou se zase všichni sešli u společného krbu, ten však nehořel, takže jsme nemohli sedět kolem a zírat do planoucího ohně, alespoň jsme se najedli. Po večeři večerní program uváděný Anežkou a Gízou. Spánek zvládl každý na jedničku.

Druhý den ozdravného pobytu začal probuzením, pak přišel pohled z okna a další zavření očí. Ale neééé to néééé, to sem vklouzlo za nějakého textu o lenoších. Takhle by to nešlo. Ráno vyskočit z postele s úsměvem, že skončil ten nudný spánek, seběhnout dolů (pardon, seběhnout ne, protože po schodech se neběhá). Po snídani (tímto uděluji zvláštní poděkování paní Večírkové za vzorné zásobování. Jak by řekl oslík ve Shrekovi: „Tiramisu má každý rád.“)

nástup u lyžárny, kde každý rozštípe své lyže a celá slavnost bude zakončena velkolepým ohněm ze vzniklého dřeva...zase sem něco zabloudilo. Všichni se obuli do lyží a po nákupu zlevněných levných „permic“ se na sjezdovce začali

zdokonalovat v píchání hůlek do sněhu, technikách pádu, samozřejmě prevence pádu, ohazování spadlých, ohazování stojících, shazování stojících, padání z vleku, to bylo oblíbenou zábavou během celého pobytu (zvlášť Kosovo osobité kouzlo působilo na některé tak, že nebyly schopny jet dál, zeptejte se na to Gízy)...Nechyběl však ani objev nového stylu – nej(ne)pohodlnějšího jezdění na lyžích, kdo nezkusil „gaučový styl“, neví, co je sjezd (nebo co vydrží jeho lyžáky)... Člověk je tvor zvidavý, a tak



bez povšimnutí (hlubkové kontroly) nezůstaly ani přátelsky vyhlížející budky u svahu. V jednu hodinu se zase všichni sešli na naší verandě, proměněné v jídelnu dobročinného spolku se zimním venkovním posezením. Menu bylo rozmanité – od již známé snidaně přes svačinu k obědu a odtud ke svačině druhé. Když kuchař Shudy zavřel výdejní okénko, nezbylo právě najedenému osazenstvu, než nabýté



síly jet zužitkovat zpět na sjezdovku. Jezdilo se, až se od lyží prášilo. Tak, je půl pátý, pro dnešek končíme s jezděním nahoru. Dolů to ještě jede, ale bez nás (sjezd do chaty se nepočítá). Po krátkém odpočinku se podávala večeře a každý hned věděl, co s ní (po tvrdém a dlouhodobém tréninku). Ovšem co sní, to bylo ze začátku hádankou, kdo vyluští tuňáka s těstovinami a zeleninou, mohl tam hledat již známé chutě a nakonec si i pochutnat.



Večerní program nás naučil, jak se chovat ve společnosti (moc se s Cvaldou ve společnosti nebabte o výlovech rybníka, je-li vám obsah žaludku milý). Dobrou noc.

Dobré ráno. Snídaně taky dobrá, nedá mi to, abych nenapsala o zelených plastových zaklapávacích nádobách, které nás provázely každé ráno. Fakt dobrý. Tak sem se o nich zmínila a ostatní mi mezitím odjeli na sjezdovku. K vidění opět byly rozmanité a do detailů propracované osobité styly. Někteří se inspirovali trendy v lyžařském oboru a předváděli, jak se jezdí „kárving“, jiní si nevšímali komerčních záležitostí a předvedli nám, jak se jezdí pořádný šuding. Společné zážitky si všichni vyměnili u pořádného kusu chleba, možná u loupání pomeranče nebo při rozbalování sušenky. Sezení skončilo, ale vleky volají. Objevné cesty pokračovaly: Roku 2004 objevila skupina turistů Kitzbiel v Krkonoších (alias úsek modré sjezdovky)

Pak tu byl ještě tzv. průsek, černá sjezdovka a pak taky obyč. červená sjezdovka. Takže výběr byl rozmanitý. Někde se cvičil šus, jinde jízda obloučková a nechyběl ani psí sjezd (náhodně vybraný pes na sjezdovce dělá předjezdce a ostatní jedou za ním). Nahoru, dolů, nahoru, dolů, nahoru, dolů, nahoru, dolů... dál to znáte ...do chaty. Tady se strhla bitka mezi Dívkou na koštěti a Nebojsou. Na straně Saxany byla většina dětí a za Nebojsou stál osamocený nebojácný Gimli. Přesila způsobila, že Dívka na koštěti postoupila do finále a tady byla poražena hitem S čerty nejsou žerty. Po pohádce (promítnuté na nefalšované promítáčce)...

Je čas na další ráno. Totiž 7:30

zimního času. Ve vzduchu je cítit i něco jiného, než snídaně. Změna. Ta však přijde až po ranním zdlabanci a zelených nádobkách. Teď. Oblékání neprobíhalo ve sjezdařském stylu. Toho dne byl in slušivý běžkařský obleček a nízké boty se zobákem. Nemohoucí, nemajetní a příliš malí vytvořili skupinu fešíků – pěšáků. Ti



běžkařští se rozdělili na starší a mladší a mohli vyrazit. Šoupání ve stopě probíhalo bez větších obtíží. Jen kdyby tu někdo nenastrážil ty boudy. Osobně jsem byla svědkem a dokonce obětí jedné takové nástrahy umístěné v Horním Kořenově. Strašný. Pískele na tom byla tak špatně, že si musela dát několikrát dršťkovou polévku a svíčkovou, ostatní nezůstali o moc pozadu. Naštěstí jsme odešli hned po sněžení návnad. A dál? No, dál se šlo (běžkařilo). Ani nevím jak, ale zase jsme se ocitli v chatě. Vaříče začaly vařit, občas jim v tom někdo pomohl až z toho vznikla večeře. Někdy mezitím dorazili i zmožení starší. Nastaly dvě věci, obě začínají na več a u té druhé je ještě program (poradím

vám, že byl na téma pasáčků ovcí. Ještě? Pískele a Čudla to tam šéfovaly). A teď všichni vědí, jaké to byly.

Radeczkého marš nám opět oznámil nový den a poté nám Budoár staré dámy vyjasnil pocity slovy: „A vstávat bude kdo? Já néée.“ Tento den trochu zkrátím, takže se omlouvám všem, kteří se na něj těšili. Opuštění postele, opuštění jídelny, opuštění chaty, korzování mezi konci vleku, oběd, návrat na sjezdovku, návrat do jídelny, návrat do postele. Podrobnosti si prosím doplňte z předchozích dnů, zasvěcených sjezdu a jednoho následujícího. Jen téma večerního programu si posuňte na východ, asi tak k Rusku. Děkuji za pochopení.

Slunce vstalo (dřív než my) a posunulo hodiny. Posunuly se hodiny a snídaně byla sněžená. Úž jsem vám



vyprávěla o běžkách? Jsou to stroje, co? A jako každý stroj i ony se musí občas promazat a sem tam uvést do provozu. Někdy se však stane, že se promazáním dostanou mimo provoz a celou dobu stojíte, protože máte červenou (minimálně na skluznici v podobě vosku). Tak nějak

startovali mladší. Zbytek cesty probíhal, jako když se běhá na běžkách. Zase jsme skončili v teplé oblasti, naší chatě. Dlouho nebyla pořádná bitka: Saxana se nevzdávala, Nebojsa dokonce dostal posily, ale i tak byl poražen pohádkovým hororem O princezně Jasněnce a létajícím ševci. Malý kvíz. A po večerníčku se chodí přece spát.

Poslední den na lyžích. Znáte ten



vtip, jak si Kosa naplánuje bezstarostné vaření a vypnou mu proud? Je dobréj, co? A ten jak si chcete naposledy zajezdit a ono to skoro nejede, protože je mokrý a těžký sníh? Trochu kameňák, mokrej kameňák. Jinak ale bylo pěkně. Kdo chtěl, mohl si večer zajezdit na osvětlené zmenšené sjezdovce a na vleku pomalíku. Jiný hrál společenskou hru, další ji hrál s ním, Eman se snažil poradit tomu, co chtěl být milionářem, bohužel neměl telefon, takže ubožák v televizi prohrál. Dobrou noc.

Tohle vám snad ani moc líčit nebudu. Na uklizení nic moc pěkného není. Trochu nás povzbudila návštěva mistra Spala s naleštěným bourákem. „Tak já vás hodim do té Prahy.“ Tomu se nedalo odolat. Nastoupili jsme tedy (jen protože to nebyl cizí člověk – k cizím se nenastupuje). Zase v Praze, tak čau, žijte blaze.

Hudla

Mělník

aneb jak Kosa k modré noze přišel

Tak jsme se takhle zase jednou vydali na výlet. Za cíl byl tentokrát vybrán Mělník, středisko to českého vinařství. Začátek výletu vám příliš přesně popsat nemohu, ale za to vám mohu vylíčit cestu v Kosově automobilu a nakupování v Bille na Proseku, což by vás ale asi moc nezajímalo, takže to necháme na jindy. Začneme tedy naším (já, Kosa a Marcel co by automobilisté a zásobovači) příjezdem do zvláštní školy v Mělníce, kde jsme byli ubytováni. Slibovaná velká tělocvična ukázala, jak se mohou lišit představy Mělničáků a Pražáků o tělocvičnách. Byla z menších a hlavně nízká. Tak volejbal asi nebude, neboť míč by neprošel mezi stropem a síti. No nic, takže volná zábava. Ikarus kecá s vedoucími, kteří pojízdají večeři a Eidam hraje v tělocvičně děvčatům

na kytařu. Bužu s Vigem, zřejmě tajní výzkumníci masného průmyslu, pracují na studii o deformaci uzenářských výrobků vlivem dlouhodobého působení zvýšené teploty. Kosa si za pomocí svého nového fotoaparátu hraje na novináře. Je vyhlášena večerka. Vedoucí ještě jdou naproti Gimlimu, který ze svatebních důvodů přijíždí o něco později, ale je nenalezen. Gimlim je však nalezena škola a v ní Marcel, který informuje ostatní vedoucí SMSkou, že „už je tu“. Tak se vedoucí mohli v klidu vrátit a jít spát. Další den nás probouzí slunce a Kosa. Jsem kritizován za zjištění, že je venku hezky. Jdu nakoupit mapu a ostatní snídají. Taky stíhám něco zhltout. Po delším Zuzanině přemlouvání vyrážíme ven na prohlídku okolí. Jdeme Mělníkem a hodnotíme domky. K vidění je například budova pravděpodobně vínozpracujícího podniku,

která z jedné strany vypadá velmi honosně a na druhé straně je vidět, že nedostatečné vnitřní prostory budovy lze vyřešit prostým otvorem ve zdi. Dále mijíme restauraci U Čapoše, ale nemůžeme dovnitř. Je zavřeno. Na garáži restaurace stojí umělý čáp a má ohavně zelené, patologicky vyhlížející nohy. Mijíme další přezdobený domeček. A pak ještě několik dalších, jeden dokoce s americkou poštovní schránkou a s praporcem. Navštěvujeme také jeden obývaný zámek.

Jdeme na hřiště, kde má nastat zlom v organizaci a průběhu výletu. Hrajeme fotbal s plechovkou od kávy Mr. Brown. Plechovka cinká a po každé deformaci se tón změní. Vzniká myšlenka na fotbal pro nevidomé. Já a Kosa hrajeme proti sobě. Akce se stupňuje. Kosa má „míč“ a útočí na naši bránu. Jdu proti němu, ale on, než aby proti mně bojoval, se raději s výkřikem hroutí na zem a „míč“ nechává být.

Vzápětí se ukazuje, že toto nebyla nová fotbalová taktika, nýbrž ruptura zkřížených ligament se subluxací kolenního kloubu mediálním směrem. Kosa klečí na betonovém povrchu hřiště a hovorovými výrazy umisťuje současný stav mezi fiktivní gluteální svaly. Pomáháme mu na lavičku. Jeho levá noha není schopna snést sebemenší zatížení. Kosa bledne, potí se a stěžuje si na nauseu. Po krátké poradě je rozhodnuto. Já se Zuzanou odcházíme pro Kosova auto, ostatní se postarájí sami o sebe a taky o Kosu. Ten odmítá analgetika a vyzývá ostatní, aby v klidu pokračovali v započaté hře. Asi za hodinu přijíždíme autem pro Kosu a jedeme do nemocnice. Ostatní si zatím připravují oběd. Opékáčky, u kterých Kokeš předešlý den litoval, že ve složení není uveden papír či umělá hmota.

V nemocnici je Kosa povozen na vozíčku a podroben RTG a palpačnímu vyšetření na základě kterých je úraz diagnostikován jako poškození zkřížených vazů. Terapie: Ortéza. Do 48 hodin kontrola na chirurgii či ortopedii v Praze. Opouštíme nemocnici a míříme zpět k ostatním. S těmi se setkáváme ve Lhotce a navštěvujeme tamní restaurační zařízení. Ikarus si kupuje přeslazené jahodové hnusy, které nejenže konzumuje, ale ještě si na nich



pochutnává. Náčelník Modrá Noha odjízdí autem se Zuzanou do školy chystat večeři. Zbytek pokračuje pěšky. Nespečháme, do tělocvičny nemůžeme, má tam totiž být chlap. K večeru se opět shledáváme ve zvláštní škole. Naše žaludky již očekávají večeři a večeře již očekává nás. Nezbývá, než to dát dohromady. Skvělá kombinace. Po večeři koukáme na Mr. Beana, který nám předvádí jak vymalovat, oslavit Silvestra či jak se chovat v hotelu. Je noc, tak spát. Kosa si svou modrou kamarádku bere do spacáku. Noha mu zatím pomalu otéká. Zase ráno. Zase vstávat. Zase snídat. Ech. A balit. Po zabalení a uklizení se jdeme na zámek. K vidění je kostnice s kostmi 10 – 15 000 lidí a také interiér zámku. V kostnici je dokonce vyhrazen prostor s kostmi patologicky změněnými.

Velmi zajímavé. Prohlídka zámku je pod vedením lingvisty Gimliho, který se moc hezky ujal průvodcování. Vidět lze vše možné. Mapy, popartovou místnost či pušku cca 3 metry dlouhou. Vracíme se do školy na oběd. Skvélé těstoviny se sladkým ostrým kečupem. Jsem na prasknutí. A znova do města. Tentokrát na již dlouho očekávaná (vidět Gimli) miminka (rozuměj výstavu kočárků). Jdeme do muzea. Hodná slečna nás provádí a já obdivuji zubařské nástroje či soupravu na pouštění žilou. Dostává se nám informací, že se do dnešních dob zachoval dokonce kus suchého příkopu, jež je součástí bývalého opevnění města, ale je zasypán. Slečna též ukazuje zasklený otvor ve stropě, kterým do místnosti proudí světlo a vysvětluje, že se tomu kdysi říkalo okno a že se dříve používalo na přivádění světla do domu. Hudla se leká sovy. Konečně ty kočárky a dobové fotky. Některé kočárky jsou skutečně zajímavé, jeden (bohužel pro panenky) vypadal jako transportér. K jinému je například připojen dřevěný koník. Kokeš obdivuje dřevěnou kolečkovou lodičku s plachtou. Gimli se fotí s dřevěnou figurínou s dítětem (šťastná rodinka). Je na čase vyrazit na nádraží. Loučíme se se slečnou z muzea, jdeme si pro věci a pak na nádraží. Zuzana veze Kosu autem. Vlak je tu. Odjíždíme a přestupujeme v Lysé. Kokeš se pokouší si založit e-mailovou schránku na systému Eva a téměř všichni si kupují něco z nápojového automatu. Další vlak. Naštěstí jede až na Smíchov. Cestou řešíme čistotu koupelny a možnosti použití jejího vybavení. Cizí pán v kupé se vylemil. A jsem v Praze. Výlet končí a s ním i moje vyprávění. Tak zas někdy.

Předseda klubu výjezdní patologie

Čárlí

PS: Kosa má tu ortézu na 5 týdnů, tak ho aspoň politujte. ☺

Z Kanadského Srubu

Ani neskončil březen a až není na zemi ani kousek snehu. Jenom pár hromad na místech kam se odvážel sníh. Praží slunce a tráva se zelená. Ale nesmíme uklidit teplé bundy ani voteplovačky. Jakmile se uklidí zimní oblečení tak začne snežit, takové je jaro v Kanadě. Jaro v Kanadě skoro neexistuje. Na konci února třeba jedeš na kole a pak na velikonoce stavíš králiky ze snehu. Jsou dvě dobré znamení kterí ukazují že už je dovopravdy jaro, ale můžou bejt nedokonalí.

Na jaře se vrací husy z jihu, velké hejna letí vysoko a směrem na sever. Ale tady husi nasadí klam. Nenechají se jen tak lehce používat jako nejaký teplomer, ne ty husy jsou pěkně mazaní. Nějaké husy už nelétají na jih a zůstanou přes zimu v teplej vodě pod továrnama. Místní husy začnou létat na sever a tak si říkáš že je jaro, ale pak zatočí na východ, na jih, a pak na západ, pak zase na jih, trochu na sever a pak se snesou a sežerou nejakým pomatenému sedláčovi všechny semena co zasadil do země. Pak si myslíš že teda není jaro ale teď tě ty husy teda napálily. Právě když jsi je sledoval jak létají do kolečka a dělají rámus a příšerne kvákají a žerou, tak vysoko nad tebou přeletěli ty pravé husy. Ale ty jsi ty prave neviděl, tak jdeš domů a připravuješ se na dlouhou zimu ale dovopravdy už bude jaro. Nemyslete si, že ty husy to dělají omylem. Když budou všichni doma čekat na delší zimu tak nikdo nebude lovit ani otravovat husy. Pak se můžou pořádně najít aby mohly na podzim zase dělat problémy.

Druhý jisté znamení jara je strašně bláta. V zimě je mnohem levnější posypat silnice pískem než vodklidit sníh. Když příde jaro tak všechn ten mokréj písek vytvoří úžasně bláto. Zalepí ti všechny boty a zašpiní to auto a všechno co ty auta



vohodí. Bláto nelže. Když je bláto tak je jaro, ale to bláto je tak hnusný a úplne všude, že si lidi přejou aby byl zase sníh.

V březnu a dubnu je všude bláto a blázivé husy a nikdo nevěří, že je jaro, furt se bojí že začne zase sněžit, pak je najednou květen, je dusno a začínají lílat komáři. Když si Kanadán všimne že je léto tak neví jestli vůbec bylo jaro a je chudák celej pomatenej. Vyleze si na kolo se podívat po vsi, jede, brzdí, točí, ale kolo klouže po píska co bylo bahno, kolo padá, Kanadán jsi spomene že bylo jaro, ale už je moc pozdě protože leží na zemi vedle kola a je léto.

Jen tak mimochodem, kdyby jste chtěli něco vědět vo Kanadě tak to prosím dejte na Kočovnickou diskusi a třeba vo tom napíšu následující články. Děkuji.

Hřebík

Fan(t)omas r iagistra vitae

Pozor! Zpráva ze dne 10.2.1994 – „Fanomas (to je záměrné, žádná chyba i když to nechápu, je to asi nějaká odnož Fantomase pravého–obecného) byl spatřen i se svým druhem, věrným psem Arkabanem v hlubokých středočeských hvozdech poblíž malé vesničky týnec nad Sázavou.“ Hned, jak se tato zpráva roznesla, byla zorganizována výprava která měla za úkol Fanomase polapit a postavit před soud. Účastníkům výpravy se začalo říkat Fandoři. Výprava se objevila 11.2. 94 v Týnci. Po krátkém rozhovoru s domorodci (mimochedom velice přívětivými primitivy) se vydala po stopách Fanomase. Každá ze čtyř skupin dostala k dispozici 117 mužů–Fandorů. Po cestě bylo nutno nejprve vyluštít šifrovanou zprávu, rozdělat oheň, prodírat se roštím, ale nejen to– museli jsme být i (jak se říká) vědomostně zdatní, kvíz ani historický test nás neminul. Nejhorší bylo když jsme se museli dostat přes rozbouřenou bystřinu po lanové lánce. Dále bylo samozřejmě nutné

ošetřit zraněné kamarády. Mnoho Fandorů přišlo o život, ať už za naše špatné odpovědi, nebo za to, že někdo spadl z lanové lávky (to bylo mnohem častější). Zbylo nás ale dost na to, abychom pak jednou ranou ze vzduchovky zabili Arakabana – věrného druhého Fanomase. Fanomas nám však unikl. Všem věrným Fandorů patří dík a Fanomase snad polapíme příště...

Vy si můžete vynahradit třeba Scotland Yardem nebo Fantomem staré Prahy, že ano!!!

Anežka

Okno pro zas mání

Vítejte, přichází další číslo sqélého Ikarusova vstupu. A teď již k dnešnímu vydání:

Jeden: „Jak to prosím tě chodíš, vždyť máš tu čepici kšiltem vzad?“

Druhý: „To je jedno, já jdu hned zpátky.“

Lékař: „Tak co pane, cvičíte, cvičíte? Už si dosáhnete na palec u nohy?“

Pacient: „Ještě ne, ale někdy už toho pacholka vidím.“

Klouček: „Tati, je dnes krásný den?“

Otec: „Proč se pořád tak hlopě ptáš?“

Klouček: „Protože babička říkala, že se mně jednoho krásného dne zblázní!“

Uvaděčka: „Panu režisére, jeden divák nám spadl z galerie do přízemí.“

Režisér: „Tak ať si doplatí a může tam zůstat.“

Tentokrát trochu kratší, ale snad to taky nebylo tak špatný. Zdář klobus.

Ikarus

Fotobludy

Vážení přátelé seriózních informací, jste opět na správném místě. V dnešním díle se dozvítíte něco o sportovních

aktivitách členů našeho oddílu. V této souvislosti bych rád připomněl, že letní výletová sezóna se kvapem blíží, a proto neváhejte a začněte včas trénovat, abyste nebyli nenadálými výkonnostními požadavky překvapeni. Pro začátek bych například doporučil přibalit několik cihel, kdykoliv se chystáte někam do města. Záhy se to na vaši kondici projeví.

A teď jak k této problematice přistupují někteří zodpovědní členové oddílu? Obrátili jsme se na slečnu A.B.(C.), která k tomu má co říci. V zimě totiž rozhodně nezahálí a pilně posiluje, aby byla na léto opět v nejlepší formě. Tajemstvím jejího úspěchu je přísný denní režim, který vyuvinuli odborníci z USA vedeni největším drsňákem Chuckem Norissem (bratr Zuzany Norisové) za účasti externího spolupracovníka Horsta Fuchse. Program probíhá asi takto: A.B. ráno vstane a opaří se čajem. Následuje vycerpávající trénink. Každý den musí zdolat minimálně jednu osmitisícovku a na vrcholu padesátkrát zvednout činku o 100 kilogramové váze. Z hory musí sestoupit ve stoji na hlavě a následně uplavat 50 kilometrů v ledovém jezeře bez nadechnutí. V noci se nespí, nýbrž se dělají kliky a sklapovačky. Tento tréninkový režim je ve světě aplikován již několik let, a přesto nebyly prokázány negativní účinky na lidský organismus. Nikdo z předchozích sportovců totiž doposud nepřežil více než 5 kilometrů v ledovém jezeře, aby o výsledcích tréninku mohl referovat. Jak je tedy možné, že slečna A.B.(C.) dodržuje režim již několik týdnů bez větších



problémů? Odpověď nám dala ona sama: „Když jsem vydržela krmení rybiček, tak už přežiju všechno!“ A to může být inspirace i pro vás.

Na fotce: A.B.(C.) na vrcholu Annapurny se stokilovou činkou.

Marcel

Pranostikon

Konečně se nám trošku oteplilo. Březnové slunce sice mělo krátké ruce, ale teď máme duben! A dubnové pranostiky praví: „Dubnový sníh rodí trávu. Hřmí-li v dubnu, konec mrazům. Když stromy v dubnu odkvetou, hojně ovoce ponesou.“ Tak uvidíme, jestli bude hřmět, mohlo by být tak krásně jako teď. Taky nezapomene na Babču, která má svátek 19. dubna, Viga, který bude snad oslavovat 21. dubna a Helmuta, který slaví hned den po Vigovi, takže 22. dubna. Svátek nejenže slaví Irena – 16.4., ale i Gražina, a to

hned 1. dubna, která slaví i 26. července. Význam tohoto slova znamená...pěkná. Pár dní po Gražině slaví Teodezie – Bohem obdarovaná. Takže Teuše popřejte krásný svátek 3. dubna. I Makar bude oslavovat 8. dubna. Snad bude šťastný, jak jeho jméno vypovídá. Původ je sice řecký, ale slaví podle italského kalendáře. A 17. dubna sfoukne svíce Štasta. Význam je prostý – šťastný. A jméno je, nečekaně, českého původu. I Češi mají pěkná jména, i když se používají vyjímečně. Znáte Fidela? Myslím, že asi jo, takže mu popřejte k svátku 24. dubna. Můžete mu třeba poslat přání. Původ je



latinský a jméno znamená věrný, oddaný. Nu... Užijte si velikonoční prázdniny a na závěr se s vámi rozloučím citátem od DOUGLASE Kirka: „Chodíš-li bez knoflíků u kabátu, musíš se oženit nebo rozvést.“ Takže si všichni dávajte bacha na to, abyste měli příště knoflíky. Nebo si pořídte zip.

pranostoložka Gizela

Luštěnky

Pokud jste spočinuli zrakem na mé jedinečném článku, jistě jste si všimli, že je dnes poněkud krátký. Ano. To je pravda. Ale, zase na druhou stranu, je o to výživnější. Do bedničky B jste mi nepřispěli žádným řešením hádanky z minulého Týpka, a proto jsem se rozhodla, že dnes za trest žádnou hádanku navíc nedostanete. Ale dost řeči, jinak se mi unavíte čtením a k luštění se nedostanete. Vrhneme se tedy na přísloví.

- 1) navštěvovat podnik veřejného stravování za stavu insuficetního finančního zabezpečení se zapovídá.
- 2) Argento-aurárni transmutaci lze uskutečnit terminací vokálního výstupu.

Tak tolik dnešní přísloví. A tolik také dnešní luštěnky. Těším se zase za měsíc. Vlastně na závěr ještě řešení: 1. *Bez peněz do hospody nelez.* 2. *Mluviti-stříbro, mlčeti-zlato.*

Morče

Branky, body, bodliny

Tak tu máme zase naše komentáře z bodovací plachty. Vezmeme to tak nějak zkrátka: nejdůležitější změnou je razantní postup Kamziků, neboť ti díky veliké účasti na jarňáckých předehnali úplně všechny a ještě k tomu mají slušný náskok. Jen tak dál a ostatní se polepšete!

Ostatní postupy jsou proti tomu drobnosti, takže si je vyhledejte sami.

Pták Bodovák a kol. (Bužu + Vigo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	157
2	Orlíci	129
3	Tygři	112
4	Delfíni	76
5	Zubři	28
6	Panteři	20

JEDNOTLIVCI

1	Helmut	(TY)	283
2	Eidam	(KA)	260
3	Ikarus	(OR)	256
4	Jana	(DE)	235
5	Cvalda	(KA)	225
6	Berenika	(OR)	198
7	Pečeně	(DE)	191
8	Babča	(OR)	161
9	Jake	(KA)	150
10	Sebastian	(ZU)	95
12	Jakub	(OR)	80
11	Míta	(PA)	73
13	Tomáš	(PA)	61
14	Beata	(ZU)	56
15	Matěj	(ZU)	37

Poznej Prahu 6

Kino Kyjev poznali všichni. Že to bylo lehké? Takže dnes něco těžšího.

